

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-27 У 6751/17
04.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Татјаном Попара, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступају адвокати Владимир Бељански, Милица Лалић – Мразек, Јелена Станић, Бојан Папић, Вељко Милић и Јана Нешковић, сви из Новог Сада, Мирослава Антића 7, против туженог Покрајинског секретаријата за високо образовање и научноистраживачку делатност, ради поништаја решења број 142-612-35/2017-02 од 29.03.2017. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења декана Правног факултета Универзитета у Новом Саду број: 0101-329/1 од 07.11.2016. године, којим се оглашава ништавом одлука Комисије у саставу проф. др А.А., проф. др В.В. и доц. др Г.Г. од ... 2001. године, о одбрањеној докторској дисертацији тужиоца “...” и о стицању научног степена доктора правних наука тужиоца на Правном факултету Универзитета у Новом Саду. Решење је исправљено правноснажним закључком број 0101-343/5 од 09.12.2016. године, тако што се у диспозитиву наведеног решења између наслова дисертације “...” и речи “ о стицању научног степена доктора правних наука” додаје везник “и”.

У тужби, којом је оспорио законитост решења туженог, тужилац је навео да га напада из свих законом прописаних разлога. У смислу одредбе чл. 257. тач. 4) Закона о општем управном поступку ништавим се може огласити само решење, па како се у конкретном случају ради о одлуци, а у проведеном поступку није утврђено да ли та одлука има карактер управног акта – решења или је у питању акт управе односно

акцесорни акт који се не може посебно нападати, нити је утврђено да ли постоји одлука од 15.03.2001. године, јер та одлука није саставни део списка. Указао је да се у поступку одбране докторске дисертације саставља записник о одбрани који се доставља службама Факултета и Универзитета, који у случају позитивне оцено омогућује декану да изда уверење о стеченом докторату и универзитету да изда диплому о стеченом звању доктора наука. Такво уверење, број: 0101-75/2 од 16.03.2001. године, и диплома су му уручени. Истакао је да је у уводу оспореног решења означено да се доноси применом одредбе чл. 232. ст.2. Закона о општем управном поступку, која се односи на поништај решења, а оспореним решењем је жалба одбијена, није му било омогућено учешће у поступку, јер му није био дозвољен увид у спис, које повреде чине решење незаконитим. У проведеном поступку чињенично стање је утврђено од стране Комисије која је формирана одлуком декана од 25.08.2016. године, при чему се не види на основу које законске одредбе је декан пренео овлашћење за утврђивање чињеничног стања на ту Комисију, са тим да у спису нема исправа на које се комисија позвала, на основу којих је утврђено чињенично стање. Истакао је да тужени није имао у виду да је записником о извршеном прегледу на Правном факултету од 18.09.2002. године, у поступку инспекцијског надзора, и закључком број 106-612-00021/2002-02 од 29.10.2002. године утврђено да нема правног основа за поништај његове докторске дисертације. Навео је да није одустао од пријаве докторске дисертације од 15.04.1987. године, а ако је орган сматрао да је одустао од пријаве био је у обавези да донесе закључак о обустави због одустанка, на који начин би му било омогућено да користи правно средство, а што би било од утицаја на другачије решење ове управне ствари. Даље је навео да се у уводу оспореног решења тужени позвао и на одредбе чл. 106. и 108. Закона о високом образовању, који се не односе на овлашћење туженог да одлучи о жалби, јер се чл. 106. односи на управни надзор, а чл. 108. је утврђено које послове органи АПВ обављају као поверене, при чему одлучивање о жалби није поверено органима АП Војводине, због чега сматра да је тужени решавао као ненадлежни орган. Са изнетих и других разлога наведених у тужби, предложио је да се тужба уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање или ова управна ствар реши у пуној јурисдикцији тако што ће суд поништити оспорено решење и првостепено решење Правног факултета у Новом Саду број: 0101-329/1 од 07.11.2016. године, одбити предлог Катедре кривично – правних наука Правног факултета Универзитета у Новом Саду број: 0304-64 од 06.07.2017. године за испитивање законитости процедуре одбране докторске дисертације тужиоца “...” и поступак поводом тог предлога обуставити.

У одговору на тужбу, тужени је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, са предлогом да се тужба одбије као неоснована.

Након оцено навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари са допуном од 03.10.2018. године, решавајући без одржавања усмене јавне расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе чл. 41. ст. 1. наведеног закона, Управни суд је нашао:

- тужба није основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је у проведеном поступку утврђено да је тужилац 15.04.1987. године пријавио докторску дисертацију под насловом “...” с позивом на одредбу чл. 87. ст. 2. тада важећег Закона о васпитању и образовању САПВ; дана 15.05.1987. године Наставно-научно веће Правног факултета у Новом Саду именovalo је Комисију за оцену подобности кандидата и теме у саставу : проф. др А.А., проф. др Д.Д. и проф. др Ђ.Ђ.; дана 05.06.1987. године Комисија је поднела позитивни извештај Наставно-научном већу факултета; дана 10.06.1987. године Научно - наставно веће Правног факултета у Новом Саду прихватило је тему и утврдило да је кандидат испунио услове за стицање доктората наука, а за ментора именован проф. др А.А.; дана 24.04.1992. године Наставно-научно веће Правног факултета у Новом Саду, на предлог Катедре кривично - правних наука, именovalo је Комисију за оцену подобности наведене докторске дисертације за јавну одбрану у саставу: проф. др В.В., проф. др А.А. и проф. др Ђ.Ђ.; дана 02.05.1992. године Комисија је поднела позитиван извештај Наставно-научном већу; дана 08.05.1992. године Наставно-научно веће донело је Одлуку о прихватању извештаја комисије о оцени подобности наведене докторске дисертације за јавну одбрану и именovalo Комисију за јавну одбрану у саставу: проф. др В.В., проф. др А.А. и проф. др Ђ.Ђ.; дана 13.05.1992. године у дневном листу “Е.Е.” објављен је оглас којим је јавност обавештена да су напред наведена докторска дисертација и извештај Комисије о подобности те дисертације за јавну одбрану стављени на увид јавности у библиотеци факултета, са роком од 30 дана и идентичан текст обавештења истакнут је на огласној табли факултета дана 11.05.1992. године пре истека рока за примедбе од 30 дана; дана 30.05.1992. године, у дневном листу “Е.Е.” објављен је оглас којим је јавност обавештена о термину одржавања јавне одбране наведене докторске дисертације, одбрана је заказана за 07.06.1992. године и идентичан текст обавештења истакнут је и на огласној табли факултета дана 27.05.1992. године; дана 05.06.1992. године чланови комисије проф. др В.В. и проф. др Ђ.Ђ. обавестили су Научно-наставно веће да иступају из комисије, јер “рад не испуњава ни минималне услове који се траже за докторску дисертацију”; дана 06.06.1992. године у дневном листу “Е.Е.” обављен је оглас којим је јавност обавештена да се отказује одбрана наведене докторске дисертације заказана за 07.06.1992. године, а дана 09.06.1992. године, иако је одбрана отказана, тужилац у свом поднеску, заведеним на Правном факултету Универзитета у Новом Саду под бројем 01-215/1 је изјавио да “дефинитивно не жели да брани “ своју докторску дисертацију и тражи да му се примерци предате докторске дисертације врате, да му је враћена дисертација. Након одустанка и повлачења своје докторске дисертације тужилац није пријављивао докторат на Правном факултету Универзитета у Новом Саду. Наставно-научно веће Правног факултета Универзитета у Новом Саду је дана ...2001.године донело Одлуку о именовању Комисије за јавну одбрану претходно повучене дисертације из 1992. године “ ...” у саставу: проф. др А.А., проф.др. В.В. и доц.др. Г.Г., коју Комисију су предложили шеф катедре за кривично-процесно право и шеф катедре за кривично право и криминологију у свом допису број 0304-64/1 од 13.02.2001.године; дана 02.03.2001.године Катедра за кривично-процесно право упутила допис тадашњем декану проф. др Ж.Ж. и тражила да одреди 15.03.2001.године за датум за јавну одбрану наведене докторске дисертације, што је он и учинио; дана 07.03.2001.године у дневном листу “Е.Е.” објављен оглас којим је јавност обавештена о термину одржавања јавне одбране наведене докторске дисертације дана 15.03.2001.године, одбрана докторске дисертација је одржана наведеног датума о чему је сачињен записник са одбране докторске дисертације и истог дана донета одлука “да је кандидат А.А. са успехом бранио докторску дисертацију и тиме стекао право

на научни степен доктора правних наука”и издато уверење број: 0101-75/2 од 16.03.2001. године. Дана 11.02.2002. године на Универзитету у Новом Саду тужилац је промовисан за доктора правних наука и уручена му је диплома.

Катедра за кривично право Правног факултета Универзитета у Новом Саду је дана 06.07.2016. године одржала седницу, о чему је сачињен записник број 0304-64/29, и донела закључак да је, на основу сазнања до којих је дошла, уочено да постоји сумња да није спроведена законска процедура у поступку одбране докторске дисертације тужиоца са предлогом да се та процедура испита. Поводом наведеног предлога, декан Правног факултета Универзитета у Новом Саду, проф. Др З.З., је дана 25.08.2016. године образовао је Комисију за проверу ваљаности законске процедуре у поступку одбране докторске дисертације тужиоца, која је дана 17.10.2016. године декану Правног факултета Универзитета у Новом Саду поднела извештај, заведен под бројем 0101-253/2, у коме су, као утврђене, изнете напред наведене чињенице. На основу тако утврђеног чињеничног стања Комисија је оценила да тужилац, након свог поднеска од 09.06.1992. године, није поново пријавио докторску дисертацију, а и да је пријавио, то не би било правно могуће јер он нема звање магистра наука, што је предуслов за пријављивање докторске дисертације. Иако није могло да се утврди како је дошло до тога да се закаже одбрана дисертације која је повучена и никада поново није пријављена, упркос чињеници да не би могла поново да се пријави иста дисертација са истим насловом и да нови прописи не дозвољавају да докторат пријави лице које није магистар, Комисија је навела да је одбрана претходно повучене и никада поново пријављене докторске дисертације одржана незаконито и предложила декану да предузме одговарајуће мере. На основу изнетог, решењем декана, као првостепеног органа, од 07.11.2016.године оглашена је ништавом одлука Комисије од 15.03.2001.године о одбрањеној докторској дисертацији “...” и о стицању научног степена доктора правних наука тужиоца на Правном факултету Универзитета у Новом Саду, применом одредбе чл. 257. тач. 4) Закона о општем управном поступку, уз образложење да, иако је наведеном одредбом закона прописано да је ништаво решење које је донео орган без претходног захтева странке, ако странка није накнадно изричито или прећутно пристала на спровођење поступка без њеног претходног захтева, а тужилац јесте изричито пристао, треба имати у виду специфичност поступка пријављивања и одбране докторске дисертације, који је регулисан посебним прописима, у смислу којих захтев за одбрану докторске дисертације не може да се поднесе неформално, нити прећутно, већ је у питању сложена, прописима строго предвиђена процедура. Како тужилац након одустанка и повлачења докторске дисертације није поново пријавио докторску дисертацију, а у овој правној ствари је захтев странке неопходан за прокретање поступка, донета је одлука као у диспозитиву првостепеног решења. Поступајући по жалби тужиоца од 22.11.2016. године и допуни жалбе од 09.02.2017. године, првостепени орган је допунио поступак тако што је одредио саслушање тужиоца као странке, о чему је донео закључак број 0101-343/8 од 15.12.2016. године. Тужилац се није одазвао позиву већ је дао писмену изјаву од 18.01.2017. године, заведену у деловоднику факултета под бројем 0101-93/8 од 19.01.2017. године, у којој је определио да је писмо од 09.06.1992. године написао као израз протеста због начина и момента отказивања одбране и сумње да се ради о мотивима друге природе, да ни тада ни касније није повукао пријаву дисертације нити саму дисертацију дату Правном факултету Универзитета у Новом Саду, нити је добио акт о окончању тог поступка, да му је више година касније са истог факултета поручено да се његов предмет сматра отвореним, да није поднео нову пријаву, али је дао изричит пристапак на усмену одбрану дисертације, коју је одбранио дана 15.03.2001.године,

чиме се сагласио са одлуком Комисије за јавну одбрану докторске дисертације “...” на изричит и конклуudentан начин, о чему је добио потврду декана а касније и диплому доктора правних наука Универзитета у Новом Саду.

Одредбом чл. 87. Закона о васпитању и образовању (“Службени лист САП Војводине, бр. 15/83), који је био на снази у време спровођења првог поступка одбране докторске дисертације, а престао је да важи на основу одредбе чл. 3. Уставног закона о изменама и допунама Уставног закона за спровођење Устава Републике Србије (“Службени гласник РС”, бр. 20/93), који је ступио на снагу дана 11.03.1993. године, било је прописано да докторат наука може стећи магистар наука и магистар уметности ако одбрани повољно оцењену докторску дисертацију (став 1.); докторат наука може стећи кандидат са високим образовањем и васпитањем који нема назив магистра ако има објављене научне радове у области из које брани докторску дисертацију или истакнуте научне резултате и ако одбрани докторску дисертацију (став2.).

Одредбом чл. 89. истог Закона било је прописано да факултет уређује статутом поступак одбране докторске дисертације и начин на који ће се дисертација учинити приступачном јавности.

Одредбом чл. 14. ст. 4. Закона о изменама и допунама Закона о универзитету (“Службени гласник РС”, бр. 21/90) било је прописано да се у члану 118. после става 5. додаје нови став 6. који гласи: “докторант коме је одобрен рад на дисертацији после 04. маја 1986.године брани дисертацију по прописима који су важили до ступања на снагу овог закона, у року од 5 година од дана одобрења дисертације.”

Одредбом чл. 154. Статута Правног факултета Универзитета у Новом Саду који је био на снази у време спровођења првог поступка одбране докторске дисертације било је прописано да лице које жели да стекне докторат наука подноси Факултету, пријаву са предлогом теме докторске дисертације и кратким прегледом проблема који се њоме постављају и намеравају решити, диплому о завршеном факултету односно стеченом академском степену магистра наука, биографију и списак објављених научних и стручних радова и саме радове.

Одредбом чл. 67. Закона о универзитету (“Службени гласник РС”, бр. 20/98 ... 21/02), који је био на снази у моменту одбране докторске дисертације 2001. године, било је прописано да право да брани докторску дисертацију има лице које је стекло академски назив магистра наука и лице које је положило све испите утврђене наставним планом докторских студија (став 1.); докторска дисертација се брани на факултету, односно универзитету који је матичан за област из које је лице стекло академски назив магистра наука, односно завршило докторске студије (став 2.), док је одредбом чл. 68. истог Закона било прописано да кандидат брани докторску дисертацију у року од пет година од дана одобравања теме (став 1.); поступак одбране докторске дисертације прописује се Статутом факултета, односно универзитета (став 6.).

Одредбом чл. 73. Статута Правног факултета Универзитета у Новом Саду, који је био на снази у моменту одбране докторске дисертације 2001. године, било је прописано да право да пријави докторску дисертацију на Факултету има лице које има високо

образовање правне струке и које је стекло академски назив правних наука и лице које је положило све испите утврђене наставним планом докторских студија (став 2.), док је одредбом чл. 74. било прописано да, након што је кандидат пријавио тему докторске дисертације Већу Факултета, Веће именује комисију, за оцену и одбрану докторске дисертације најкасније у року од 30 дана (став 1.).

Имајући у виду наведено и цитиране законске и подзаконске одредбе, по оцени суда, правилно је одлучио тужени орган када је, у поступку у коме није било повреде правила поступка, одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио прописе на које се позвао, а за своју одлуку дао је довољне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Наиме, тужени орган је правилно нашао да је основано првостепени орган огласио ништавим одлуку Комисије за јавну одбрану докторске дисертације “...” од 15.03.2001. године. Ово са разлога што је правилно закључио да у поступку одбране докторске дисертације пријава докторске дисертације представља захтев за покретање поступка, да из списка произлази да је први поступак одбране докторске дисертације започет дана 15.04.1987.године њеном пријавом, да је дисертација одобрена дана 10.06.1987.године и да је неуспешно окончана истеком законског рока од 5 година од дана одобрења дисертације односно дана 10.06.1992.године, у складу са цитираном одредбом чл. 14. ст. 3. Закона о изменама и допунама Закона о универзитету (“Службени гласник РС”, бр.21/90). Како је поступак одбране докторске дисертације, започет пријавом од 15.04.1987.године, окончан истеком законског рока од 5 година од одобрења дисертације, а тужилац није пријавио докторску дисертацију која је одбрањена дана 15.03.2001.године, правилно је тужени нашао да је одлука Комисије од 15.03.2001. године законито оглашена ништавом применом одредбе чл. 257. тач. 4) Закона о општем управном поступку, иако је тужилац накнадно изричито пристао на спровођење поступка без његовог захтева. Ово стога што је закон који је био на снази 15.04.1987. године, када је тужилац пријавио одбрану докторске дисертације, прописивао могућност да докторску дисертацију може да пријави лице које нема звање магистра наука, под одређеним условима, коју могућност је тужилац искористио, јер у том моменту није имао звање магистра наука, а поступак је окончан дана 10.06.1992. године по самом закону истеком рока од 5 година од дана одобрења дисертације. Сви каснији закони, па и закон који је био на снази на дан 15.03.2001. године када је донета одлука која је овде ожалбеним решењем оглашена ништавом, такву могућност нису познавали, већ су прописивали и прописују да докторску дисертацију може да пријави само лице које је претходно стекло звање магистра наука, односно звање мастера, и које је положило све испите утврђене наставним планом докторских студија, какве услове тужилац није испуњавао. У том смислу, у конкретном случају, накнадно изричито саглашавање тужиоца са већ донетом одлуком није накнадни пристајак странке, у смислу одредбе чл. 257. ст. 4. Закона о општем управном поступку, јер таква ситуација, из напред наведених разлога, није правно могућа.

Неоснован је навод тужбе да је оспорено решење донео ненадлежни орган, будући да је стварна надлежност и првостепеног и другостепеног органа прописана Законом о општем управном поступку упућујућим нормама на прописе који регулишу одговарајућу област. У конкретном случају оспорено решење донето је применом одредбе чл. 219. поменутог Закона, којом је прописано да ако за решавање по жалби на решење које је донело предузеће

или друга организација, којима је законом поверено вршење јавног овлашћења, није одређен другостепени орган, по жалби решава државни орган надлежан за одговарајућу управну област, што је у конкретном случају Покрајински секретаријат за високо образовање и научноистраживачку делатност, овде тужени.

Чињеница, на коју се указује тужбом, да је оспорено решење донето применом одредбе чл. 232. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр.33/97 и 31/01, "Службени гласник РС", бр.30/10) као да је поништено првостепено решење, уместо применом одредбе чл. 230. истог Закона, која се примењује код одбијања жалбе, није од утицаја на законитост оспореног решења, будући да из диспозитива и образложења оспореног решења недвосмислено произлази да је жалба тужиоца одбијена и да су дати разлози који упућују на одлуку као у диспозитиву тог решења.

Навод тужбе да из записника Покрајинског секретаријата за образовање и културу број 116-612-00021/2002-02 од 18.09.2002. године произлази да се одлука од 01.03.2001. године сматра наставком одбране докторске дисертације и да је у поступку инспекцијског надзора, закључком број 106-612-00021/2002-02 од 29.10.2002. године утврђено да нема правног основа за поништај докторске дисертације нису од утицаја на законитост оспореног решења. Ово стога што је поступак инспекцијског надзора над радом Правног факултета Универзитета у Новом Саду, поводом одбране тужиоцеве докторске дисертације, поводом чега је и сачињен записник о извршеном инспекцијском прегледу од 18.09.2002. године и донет закључак од 29.10.2012. године, одвојен и међусобно неусловљен поступак у односу на поступак оглашавања ништавом одлуке о одбрањеној докторској дисертацији, са тим да се одлука може огласити ништавом у свако доба, без обзира да ли је раније спроведен поступак по другом ванредном правном средству.

Није основан навод тужбе да декан Правног факултета Универзитета у Новом Саду није био овлашћен да одлуком од 25.08.2016. године формира Комисију за проверу ваљаности законске процедуре у поступку одбране докторске дисертације тужиоца, будући да је одредбом чл. 28. ст. 2. тач. 19. Статута тог факултета декан овлашћен да именује комисију у складу са законом, статутом или општим актом.

Није основан навод тужбе да тужиоцу није дозвољен увид у спис управног поступка, будући да из списка произлази да му је дозвољен увид у спис закључком декана Правног факултета Универзитета у Новом Саду број 0101-343/12 од 21.12.2016. године, којим је тужиоцу одобрен увид и фотокопирање списка.

Неоснован је навод тужбе да у проведеном поступку није утврђено да ли одлука од 15.03.2001. године има карактер управног акта-решења или је у питању акт управе односно акцесорни акт који се не може посебно нападати. Ово стога што је том одлуком, која се налази у списима предмета, решавано о извесном праву овде тужиоца, ауторитативно, непосредном применом прописа на појединачну ситуацију, што даље значи да та одлука има карактер самосталног управног акта, без обзира што није донета у форми решења. Такође, није акцесорни акт, већ је акт који претходи и основ је за издавање уверења о стеченом докторату и дипломе о стеченом звању доктора наука, какво уверење и диплома су издати тужиоцу дана 16.03.2001. године односно 11.02.2002. године.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, које је тужилац истицао у жалби, али је нашао да нису од утицаја на законитост оспореног решења, будући да је тужени орган те наводе потпуно, детаљно и правилно оценио у складу са одредбом 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01, "Службени гласник РС", бр. 30/10).

Суд је ценио захтев тужбе за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, али је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом чл. 43. Закона о управним споровима, будући да је, по оцени суда, оспорена одлука правилна и на закону заснована.

Са изнетих разлога, како оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучено је као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 04.10.2018. године, III-27 У 6751/17

Записничар
Татјана Попара, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски-Баковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП